

SYD AMERIKA

115962

Garrett del Popolo, 21. 1. 1939.

I cosacchi chiederebbero l'aiuto del Reich per l'indipendenza dell'Ucraina

Berlino, 20 gennaio, notte.

Il D. N. B. ha da Praga:

« Il generale cosacco Popoff Ataman è partito stamane da Praga per Berlino, dove — secondo informazioni degli ambienti cosacchi — si intratterrà coi capi del movimento separatista ucraino del colonnello Konovalc, assassinato tempo fa a Brussell ».

« Negli ambienti cosacchi di Praga si dichiara che la data di questo viaggio sta in rapporto al discorso che Hitler deve pronunciare il 30 gennaio e al viaggio di Beck e di Chvalkovsky a Berlino. Si dice che Popoff chiederà l'aiuto degli ambienti competenti tedeschi.

« Prima di lasciare Praga, Ataman si è intrattenuto per due ore con Chvalkovsky esponendogli l'atteggiamento cosacco riguardo alla questione ucraina. Ataman si è pure intrattenuto col generale Omeljanovic Pavlenko, capo degli ex-combattenti autonomisti ucraini.

« Secondo un comunicato l'accordo è completo fra i due capi sulla questione della liberazione ucraina e cosacca ».

MED ELLER MOT?

Av C. R. P.

Världen känner ännu icke till de kapitulationsvillkor som skola åläggas tyskarna efter Hitler-regimens sammanbrott. Man vet icke, vilka beslut som fattats av de tre store vid konferensen på Krim. Det förefaller att man i första hand hade sysslat med frågan att för all framtid förintä nazismen och den tyska militarismen. Tyskland skall förhindras att än en gång överfalla sina grannländer. Man har givetvis även sysslat med frågan på vilket sätt tyskarna skola tvingas att återuppbygga vad de förstört före och under detta krig. I en mycket läsvärd artikel, som publicerats i slutet av förra månaden, påpekar emellertid London-tidningen Times att lösningen av dessa två frågor ställer de allierade inför problem som komma att bli mycket svårbemästrade.

Times framhåller att Tyskland säkerligen har mycket goda förutsättningar för att återuppbygga de förstörda industrierna i de krigshärjade länderna. Men om man sätter tyskarna och deras industri i arbete på detta sätt, hjälper man dem att omedelbart återuppbygga den industriella apparat, som i framtiden bör utgöra den starkaste grundvalen för en ny imperialistisk politik. Genom skadeståndsprestationerna komma tyskarna åter att bli farliga om femton år.

Det ligger något i detta påstående. De speciella vapenfabrikerna kunna givetvis förstöras. Men de utgöra endast en del av den industriella rustning, som kallas krigspotential. Ett folks krigspotential utgöres av totaliteten av dess verkstadsindustri och kemiska företag, av dess utbildade stam av industriarbetare, av dess forskningslaboratorier, av dess kadrar av skickliga tekniker och företagsledare. En allt större del av en modern armés utrustning utgöres av motorfordon, traktorer, lokomotiv, radionapparater, flygplan m. fl. föremål

Times med rätta, att med största skyndsamhet utveckla industrin i de övriga länderna och då framför allt i östra och södra Europas i industriellt hänseende starkt efterblivna stater. Redan år 1938 skulle tyskarna ha varit tvungna att ta skeden i vacker hand, om Lilla ententen och Polen sammanlagt hade kunnat tillverka t. ex. 12 miljoner ton stål i stället för de 4 miljoner de verkligen orkade med att producera.

År 1937 producerade Tyskland 20 miljoner ton stål. Efter överfallet på Österrike steg dess stålkapacitet till 23 miljoner ton. Alla övriga europeiska kontinentalstater väster om Ryssland och öster om England kunde sammanlagt producera blott 17 miljoner ton stål, varav 10 miljoner framställdes i Frankrike, Belgien och Luxemburg. Genom en snabb ekonomisk utveckling av industrierna i östra Europa skulle det vara möjligt att öka de europeiska kontinentalländernas stålproduktion till 55 miljoner ton stål inom loppet av 15 år. Detta är ingen utopi. Ryssland har mellan 1932 och 1936 ökat sin stålkapacitet från 6 till 16 miljoner ton. Varför skulle man då inte inom 15 år kunna öka de europeiska staternas stålproduktion (exklusive Tysklands) från 17 till 35 miljoner ton? Tyskarna skulle då mycket väl kunna få bibehålla sin nuvarande produktion av 20 miljoner ton. De övriga staternas stålkapacitet vore tillräcklig för att hålla tyskarna i schack både ekonomiskt, politiskt och militärt. Man behöver heller inte undra om Europa skulle få användning för dessa 55 miljoner ton stål om året. Den europeiska stålproduktionen per invånare skulle då i varje fall bara uppgå till ungefär 2/3 av USA:s genomsnittliga stålkonsumtion under perioden 1930/38.

Dessa funderingar äro utan tvivel värda att beaktas. Tyska befolkning-

som tillverkas av vanliga fredstidsfabriker. Vill man fullt utnyttja tyskarnas resurser för ett snabbt återuppbyggande av Europa, så komma dessa till synes oskyldiga fredstidstillverkningar att forceras i Tyskland.

Å andra sidan kan det inte förnekas, menar Times, att Tyskland tack vare sin industri är bäst rustat av alla europeiska stater att åta sig återuppbyggnadsjobbet. Genom att sätta den tyska arbetsapparaten i gång skulle man vinna de snabbaste resultaten. Även den moraliska rättvisan kräver att man ålägger tyskarna detta jobb. Något annat sätt att få skadeståndsbetalningar ur tyskarna torde helt enkelt inte finnas.

Hur skall man emellertid bära sig åt för att komma ur denna återvändsgränd? Times framlägger dess bättre också ett svar på denna fråga, vilket förefaller vara ganska acceptabelt. Tidningen påpekar att Tyskland före kriget både ekonomiskt och politiskt behärskade Europa icke på grund av sin befolknings storlek, utan endast tack vare sin industriella och tekniska överlägsenhet. Tyskland hade endast 1/5-del av den europeiska kontinentens befolkning, men producerade 60 proc. av Europas kol, hälften av dess järn och stål, över hälften av dess aluminium, 40 proc. av dess cement m. m., och hade en övermäktig ställning i fråga om produktionen av verktygsmaskiner, elektriska maskiner, lokomotiv, vetenskapliga och optiska instrument m. m. Enda sättet, att hindra tyskarna från alla försök att ånyo skaffa sig herraväldet över den europeiska kontinenten är, säger

en skulle på detta sätt få sina arbets- och inkomstmöjligheter tryggade, men icke vara i stånd att missbruka de rikedomar, som tekniken och naturen lagt i dess händer. Den skulle så småningom bli mogen för att återupp- tagas inom de övriga folkens krets.

De tre stora synas dock ha tänkt sig en annan lösning av frågan, som måhända blir ännu effektivare. De synas gå in för att överlämna hela Oberschlesien till Polen. Detta innebär att tyskarnas krigspotential hålles nere på lång sikt, men lamslår inte det tyska näringslivet, som i stället kan utveckla Ruhrindustrin. Tyskarnas inflytande på de övriga europeiska staterna ämnar man neutralisera även på så sätt att den amerikanska och den brittiska industrin i största möjliga utsträckning skall engagera sig i industrialiseringen av östra och södra Europas "efterblivna" länder. Äro Förenta Staterna villiga att ställa jättekrediter till förfogande blir det nog inte så svårt att förverkliga dylika omfattande industrialiseringsplaner. Vad Times helt förbiser är emellertid det faktum, att Rysslands industrialisering kommer att forceras och att Sovjetunionen om 15 år kan tänkas representera en i industriellt hänseende lika stark världsmakt som USA är i dag. Även ett industrialiserat Polen med Oberschlesien kommer med sin befolkning av 35 å 40 milj. människor att kunna spela minst samma politiska roll som t. ex. Frankrike. Lyckas återuppbyggandet, så komma även de politiska maktförhållandena att grundligt omkastas i Europa.